

COLUMN HENK WESTBROEK

ALLE DERTIEN GOED

Ik trap een open deur in als ik u erop wijs dat het woord ‘ongeluksgetal’ uit 13 letters bestaat. Als ik u dan ook nog in herinnering breng dat de sfeer bij Het Laatste Avondmaal feestelijk was tot het moment dat de dertiende apostel – Judas – aanschoof, dan is wetenschappelijk verklaard waarom het cijfer 13 ongeluk brengt. En ook waarom exact 13 procent van de Amerikaanse hotelbezoekers weigert een kamer te huren in een hotel dat een dertiende verdieping heeft. En het vanzelfsprekend verstandig is om niet in een kamer met nummer 13 de nacht door te brengen. In zijn algemeenheid is het nog verstandiger om alles waar 13 voor of 13 achter staat zoveel mogelijk te negeren. Dit verklaart terloops waarom het jeugdboek *Het Dertiende Zegel* van H.P. Janssens, wat volgens mensen die het durfden te lezen een meesterwerk is, totaal flopte.

Het was dus vragen om mediastilte toen in Europa een nieuwe online-wetgeving bedacht werd die ‘Artikel 13’ heet. Facebook, YouTube en alle platforms waarop consumenten auteursrechtelijk beschermd werk delen (zoals liedjes, filmpjes, foto’s, boeken en krantenartikelen), hoefden twintig jaar lang geen cent te betalen als ze wat niet van hen was openbaarden of transporteerden. Om geld aan te verdienen. Dat mocht gewoon omdat ruim 20 jaar geleden toen het internet op stoom kwam de politiek dacht dat het nooit populair zou worden en voor het gemak besloot om voor hun ‘een veilige haven’ te maken. De zogeheten Safe Harbour-regeling hield in dat dat soort internetplatforms niet voor het betalen van een vergoeding aanspreekbaar waren. Punt. En daarna werd het

internet een miljardenindustrie en de grote spelers lobbyden zich met hun megawinsten suf om te bevorderen dat het internet ‘een veilige haven’ bleef; als ware het een schuilkerk voor illegalen. Ze vonden steun bij politici die bang waren om een impopulaire maatregel te moeten nemen – want als iets niet langer gratis is kost het kiezers geld – en waren niet te beroerd om ‘idealistische lobbygroepen’ voor hun karretje te spannen. Voorbeeldje? XS4ALL, onderdeel van de KPN, maakte Bits of Freedom mede mogelijk. Deze digitale vrijheidsstrijders focussen op twee Europese grondrechten: communicatievrijheid en privacy. Logischerwijs moet je dan auteursrechtelijk beschermd werk anoniem kunnen uploaden en zonder vergoeding aan de eigenaren kunnen laten zien of horen. Dat er ook andere grondrechten bestaan negeert Bits of Freedom volledig. Zoals artikel 1 bij het protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; het recht op eigendom en het ongestoord genot daarvan.

Enfin, er is in Europa nu bijna beklonken dat stellen niet langer mag en dat auteurs en uitvoerenden recht hebben op ‘een fair share’, een redelijke vergoeding. Als het Europese Parlement deze maand voor de liggende voorstellen stemt. Wat een redelijke vergoeding is, moet nog worden uitgevogeld en natuurlijk lopen Bits of Freedom en Ziggo en YouTube voorop om te zeggen dat het sowieso niet mogelijk is om

vast te stellen dat werk van Lil Kleine werk van Lil Kleine is. Wat Facebook tussen haakjes wel probleemloos kan is blote borsten uitfilteren en Ziggo kan op basis van mijn internetgebruik feilloos achterhalen dat ik graag vinylplaten koop waarvan er geen dertien in een dozijn gaan.

‘GROTE SPELERS LOBBYDEN ZICH MET HUN MEGAWINSTEN SUF OM TE BEVORDEREN DAT HET INTERNET ‘EEN VEILIGE HAVEN’ BLEEF’

